

22. května 1912 Červenému kříži bulharskému není ničeho známo, tedy předpoklad, že žalovaná dosud pobývá v Bulharsku, nemá ve spisech opory. Ale odvolací soud dospěl k názoru, že, i kdyby bylo bývalo šetřeno opatrnosti při vyhláše v bulharských novinách, nebylo by lze žalobu uznati odůvodněnou, protože tu není předpokladu a podmínky pro rozlukou manželství z jedině uplatňovaného rozlukového důvodu zlomyslného opuštění podle Šu 13 písm. c) rozl. zákona. To usuzuje odvolací soud z dovolatelova přednesu, podle kterého dovolatel žalované sám dal svolení, by odjela do Bulharska a účastnila se balkánské války, čímž má vyvráceno, že žalovaná opustila dovolatele zlomyslně. Odvolací soud k tomu poznamenává, že ani v odvolatelových tvrzeních, ani ve výsledcích jednání není opory pro další předpoklad, že žalovaná takový úmysl pojala snad později, a označuje za mylný právní názor prvního soudu, že již okolnost, že žalovaná v šestiměsíční lhůtě neobnovila se žalobcem manželské spoluzití, sama o sobě odůvodňuje onen žalobcem uplatňovaný důvod rozlukový. Ani tu nelze odvolacímu soudu úplně přisvědčiti. Podle Šu 13 písm. c) rozlukového zákona jest rozlukovým důvodem, opustil-li manžel manžela zlomyslně a nevrátil-li se na soudní výzvu do šesti měsíců. Byť i byl dovolatel původně svolil, aby žalovaná odjela na podzim roku 1912 jako ošetřovatelka Červeného kříže do Bulharska a účastnila se balkánské války, přece sluší usuzovati z chování žalované, která od té doby, ač v Praze zůstala manžela a dospívající dceru, nedala o sobě zprávy, že se u ní zlý úmysl, manžela opustiti, dostavil později. I nápotomně se dostavivši zlý úmysl, nehlásiti se již k manžel, musí býti považován za rozlukový důvod podle Šu 13 písm. c) rozl. zák., neboť i takové nehlášení ukazuje na vědomé bezprávi, by byl manžel zkrácen ve výkonu svých manželských práv. K tomu přistupuje zjištění, že žalovaná nedala sluchu výzvě podle Šu 13 písm. c) rozlukového zákona, a nerozhodno jest, jak správně vyslovil soud prvního stádu, že se výzva ani nedostala k vědomosti žalované, neboť právě veřejnost vyhlášky předpokládá neznámost pobytu strany vyzývané, a byl-li zachován postup předepsaný vládním nařízením ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n., je tím další předpoklad Šu 13 písm. c) zákona splněn.

Čís. 3756.

Na základě exekučního titulu, zavazujícího úpadkovou podstatu, by nárok proti podstatě uspokojila do určité doby pod dūhonem práva, lze po uplynutí lhůty vésti na úpadkovou podstatu exekuci. Není ani na vymáhajícím věřiteli, by prokázal, že úpadková podstata stačí ku krytí dluhů podstaty, že správce podstaty otálí s plněním a že marně hledána odpomoc u komisaře úpadku, ani na soudu, povolujícím exekuci, by předem zjistil, zda úpadková podstata stačí ku krytí dluhů podstaty.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1924, R II 116/24.)

Vymáhající věřitelka žalovala úpadkovou podstatu na uznání dluhu, přihlášeného k úpadkové podstatě do III. třídy věřitelské, správcem při

zkušebním roku však neuznaného. Ve sporu podlehlá úpadková podstata a byly přisouzeny žalobkyni útraty 2932 Kč 40 h. Exekuci proti úpadkové podstatě ku vydobytí útrat s o u d p r v é s t o l i c e povolil, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Vymáhající věřitelka podala na základě rozsudku návrh na mobilární exekuci proti úpadkové podstatě, aniž by blíže odůvodnila, s jakým výsledkem se o zaplacení útrat u správce podstaty ucházela a zda má tento prostředky k výplatě. První soud exekuci tu povolil. Rekurs proti tomuto usnesení jest odůvodněn. Útraty sporu, které správa podstaty dluží vymáhající věřitelce, jsou ovšem dluhem podstaty (§ 46 odstavec druhý konk. ř.). Avšak dle Šu 124 konk. ř. lze vymáhati jak žalobou tak i exekucí na úpadkové podstatě takovéto dluhy jenom tehdy, když správce podstaty dluhu neuznává, nebo prodlévá s placením. Prodlení předpokládá ovšem, že správce podstaty má dostatečné prostředky, by výplatu pohledávky mohl předsevzít. Pokud takových prostředků nemá a pokud není zjištěno, že výtěžky úpadkové stačí ku krytí všech úpadkových pohledávek, nelze vésti exekuci, poněvadž i dluhy úpadkové podstaty mohou býti zaplacený po případě se srážkami, když výtěžky ku hrazení plnému nestačí. Kdyby se povolila některým věřitelům podstaty exekuce mobilární, mohlo by se státi, že by proti ustanovení úpadkového řádu byli uspokojeni na úkor ostatních věřitelů podstaty, zejména na úkor těch věřitelů podstaty, kteří před ostatními mají býti zapraveni, jako jest tomu při pohledávce za správu podstaty. Předpokládá tedy dle uvedených zásad úpadkového řádu exekuce pro dluh podstaty jednak, že výtěžky k úhradě všech dluhů podstaty stačí, jednak, že správce podstaty s placením prodlévá, přes to, že má dostatečné prostředky. V prvé řadě nutno tedy dobývati pohledávky v řízení úpadkovém poháněním správce k rozdělení, teprve, nevede-li to k výsledku, sporem a exekucí. Ježto vymáhající věřitelka těchto předpokladů ani netvrdila, ani neprokázala, není zde podmínek pro povolení exekučního vymáhání její pohledávky proti podstatě.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nutno přiznati oprávnění. Podle názoru rekursního soudu nestačí, by věřitel úpadkové podstaty mohl vésti exekuci pro pohledávku proti úpadkové podstatě, pravoplatný rozsudek, kterým byla úpadková podstata odsouzena k zaplacení pohledávky za úpadkovou podstatu do určité lhůty a pod následky exekuce, nýbrž nutno, by věřitel podstaty ještě prokázal, že úpadcovo jmění dostačuje ku krytí dluhů podstaty, že správce úpadkové podstaty se splněním pohledávky prodlévá a že marně bylo se dožadováno odpovědí u komisaře úpadku. Tento názor rekursního soudu nelze sdíleti. Podle Šu 124 konk. ř. jest uspokojiti věřitele úpadkové podstaty bez ohledu na stav řízení, jakmile jejich pohledávky jsou zjištěny a splatny (odst. 1), a správci podstaty jest toho dbáti, aby měl potřebné částky závčas pohotově (odst. 2.). Odpírá-li správce podstaty splniti nárok věřitele podstaty nebo se splněním prodlévá, může věřitel podstaty obrátiti se

na komisaře úpadku o odpomoc nebo uplatňovati svůj nárok proti správci podstaty žalobou (odst. 3.). Podle motivů k úpadkovému řádu jest mlčky v odstavci 1. a 3. Šu 124 konk. ř. přiznáno též věřiteli úpadkové podstaty právo, nastupovati na správce podstaty exekucí. Z tohoto ustanovení Šu 124 konk. ř. neplyne především nikterak, že by věřitel úpadkové podstaty měl, veda pro svou zjištěnou a splatnou pohledávku na úpadkovou podstatu exekuci, prokázati, že se již domáhal odpomoci proti prodlévajícímu správci podstaty u komisaře úpadku, neboť podle ustanovení Šu 124 konk. ř. je ponecháno věřiteli úpadkové podstaty na vůli, b u d' žádati odpomoc u komisaře úpadku, n e b o vésti exekuci. Také není na něm, aby, odpírá-li správce podstaty splnění nároku nebo prodlévá-li se splněním, prokázal, že úpadková podstata má dostatečné prostředky ku krytí všech dluhů podstaty. Má-li věřitel úpadkové podstaty pravoplatný rozsudek znějící na určitou lhůtu a pod následky exekuce, jest naopak na správci podstaty vzhledem k ustanovení Šu 47 (2) konk. ř., dle něhož v případě nepostačitelnosti úpadkové podstaty ku krytí dluhů podstaty mají věřitelé podstaty obdržeti jen poměrné uspokojení, zjistí-li, že jmění úpadkové podstaty ku krytí všech dluhů podstaty nestačí, by okolnost tuto, po případě žalobou podle Šu 35 ex. ř., proti povolené exekuci uplatňoval. Pokud tedy rekursní soud z uvedených důvodů návrh na povolení exekuce zamítl, nestalo se tak po právu. Exekuční návrh a exekuční titul, o který se návrh opírá, mají všechny náležitosti, za kterých navrhovanou exekuci bylo lze povolit, soudu nenáleželo, zjišťovati, zdali úpadková podstata má prostředky k uspokojení všech dluhů podstaty a proto první soud právem navrhovanou exekuci povolil.

Čís. 3757.

Vymáhající věřitel, jemuž byla k vybrání přikázána pohledávka již vykonatelná, může přímo na poddlužníka nastoupiti exekuci.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1924, R II 135/24.)

K vydobytí peněžitě pohledávky byla vymáhajícímu věřiteli povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku dlužníka proti třetí osobě (Jiřímu S-ovi) na vydání movitých věcí. Ježto Jiří S. se zdráhal věci vydati, navrhl vymáhající věřitel, by Jiřímu S-ovi byly věci odňaty a odevzdány výkonnému orgánu. Soud první stolice návrh zamítl, r e k u r s n í s o u d exekuci povolil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor rekurentův, že vymáhající věřitel, jenž zabavil a si k vybrání přikázati dal pro svou vykonatelnou pohledávku nárok povinného vůči třetí osobě na vydání movitých věcí, musí v případě, že poddlužník vydání věci odpírá (§ 327 ex. ř.), poddlužníka na vydání věci nejprve žalovati, že však nemůže, i když povinný má již proti poddlužníku na vy-